

Artur Mas al Congrés Fundacional del Partit Demòcrata de Catalunya.

JORDI PLAY

El seppuku de Convergència

N'hi ha que s'han sorprès per la mort sobtada, i sense resistència, de Convergència Democràtica de Catalunya, un partit que va nèixer el 1974 de la mà de Jordi Pujol i que el seu darrer president, Artur Mas, ha liquidat amb un cert honor de samurai. Una liquidació llargament programada per ell mateix i aplicada amb un tall precís. Es vulga reconèixer o no, el PDC és tota una altra cosa.

Reportatge de Vicent Sanchis

Per increïble que sembla, fa quinze anys, quan Jordi Pujol va decidir-se a designar successor i es va decantar per Artur Mas, l'entorn del nou líder de Convergència, un entorn potent, segur i de vegades descarat, ho tenia ben clar. David Madí avançava en aquells moments: "Hi haurà un moment en què

portarem Catalunya a la independència. Ho farà Convergència. Ho liderarà l'únic partit que ho pot liderar i després, òbviament, necessàriament, s'haurà de dissoldre. Haurà de donar pas a una força política, gens 'nacionalista', del tot ideològica, que ocupi la centralitat política en aquell nou país". Catalunya no és encara independent. Però sembla

que s'hi acosta, a cavall del tàndem que formen, malgrat tots els malgrats, Carles Puigdemont i Oriol Junqueras, però Convergència s'ha dissolt abans. En una mort programada volguda encara des de l'honor, necessària després dels mals i els errors que el partit fundat per Jordi Pujol el 1974 havia anat acumulant i trenant.

→

→ **L'agent controlador**

En aquest episodi d'immolació necessària hi ha hagut un agent controlador i decisor: el mateix Artur Mas. Quan el 2014 Jordi Pujol va confessar públicament que durant dècades havia mantingut diners sense declarar en comptes a l'estranger, Mas va entendre que aquella confessió marcava el final de Convergència Democràtica. I encara més quan sobre el partit planava la sospita generalitzada i raonable de finançament il·legal, arran del *cas Millet*, i quan tots els aparells de l'Estat havien situat al punt de mira els seus dirigents, de manera obsessiva, per frenar el procés sobiranista que liderava la mateixa Convergència.

En aquells moments la conspiració que desplegava el Govern de Mariano Rajoy era només una especulació, però els dirigents convergents sentien la pressió ben real, a través d'investigacions policíaqües, filtracions periodístiques desbocades i sense contrastar, l'augment de la presència del Centre Nacional d'Intel·ligència a Barcelona, l'actuació de la Fiscalia i fins i tot de l'Agència Tributària espanyola. Les persones que aquells mesos es reunien amb el mateix president de la Generalitat, altres membres del Govern i dirigents de Convergència Democràtica en van ser testimoni: en les converses que no s'havien de fer públiques sempre se'ls demanava de deixar els mòbils en una altra habitació. Artur Mas confirmava aquells dies que l'equip de seguretat dels Mossos l'havia avisat que tenia el mòbil intervingut.

Tot plegat va fer meditar profundament l'aleshores president de Convergència sobre la necessitat de preparar una voladura

ARTUR MAS S'HA ASSEGURAT EL LIDERAT DEL NOU PARTIT, PERÒ HAURÀ DE SER MORAL, NO EXECUTIU

controlada del seu partit. Artur Mas va arribar a aquesta conclusió "dolorosa, però necessària" i va començar a dissenyar l'estratègia per liquidar Convergència i donar pas al mateix temps a una força política que ocupara el seu lloc sense patir-ne els greus inconvenients que arrossegava. Mas ja comentava en aquells moments una idea que amb el pas dels mesos es faria obsessiva: "Realment, cal que sigui un partit renovat de debò, amb dirigents nous, amb una manera del tot diferent d'organitzar-se i amb mètodes i sistemes de nova política, que s'adaptin als canvis socials que vivim i que deixen enrere dirigismes excessius. Hi ha gent del meu partit que no entén encara què vol dir exactament això".

Hi havia convergents de pes, en efecte, incapaços d'entreure que volia el seu líder, cada vegada més neguitejats amb algú "que vol destruir-nos" el partit de Pujol. Uns altres, però, sí que entenien què es proposava Artur Mas, van acceptar la necessitat de la renovació i van calcular bé l'abast de l'operació. Entre aquests dirigents, alguns van resignar-se a la pròpia mort anunciada i necessària. Uns altres, però, es van començar a organitzar

en corrents i grups de pressió per prendre posicions i poder acabar influent en la composició de la direcció, la definició i l'estratègia del partit que naixeria en un futur immediat.

Corrents i correntets

Eren els "corrents", que han anat prenent forma en el darrer anys i que han anat també alterant-se amb els canvis polítics. Hi havia, en primer lloc, "la direcció" de la mateixa Convergència, amb dirigents com Francesc Homs, Josep Rull, Jordi Turull, Lluís Corominas o el resolutiu Francesc Sánchez. Una direcció supervivent de la dissolució de l'anomenat "pinyol", l'equip de dirigents que acompanyaven Artur Mas quan va substituir Jordi Pujol. Pel camí se n'havien anat desgranant, per circumstàncies de vegades gens felices, Antoni Vives, Joaquim Forn, David Madí, Oriol Pujol, Felip Puig o Germà Gordó... Una direcció, també cada vegada més magra i menys efectiva en la presa de decisions, com va quedar ben clar en el darrer congrés.

Hi havia, també, el mateix Gordó, que, amb el suport dels sectors més cristians

Marta Pascal (en una imatge d'arxiu), encapçala la candidatura "unitària" amb més possibilitats de dirigir el PDC.

Moment Zero: Marc Pifarré, Toni Reig, David Saltoni, Cesca Domènech, Miquel Buc, Jordi Cabrafiga, Marta Pascal, Víctor Cullell, Jordi Arcarons, encara Jordi Cuminall, Alexis Serra, Joan Ramon Casals, Jordi Moreso, Albert Batalla, Mercè Homs i David Font.

Moment Zero va ser la referència necessària que va prendre Artur Mas quan va iniciar l'assalt final. Quedava integrat, sobretot, per joves valors de Convergència, per alcaldes potents que guanyaven les eleccions amb majories sobrades, per dirigents sense cap condicionant. No estar condicionat pel passat s'havia convertit en una exigència ineludible. Per considerar-la en la justa mesura, només cal saber que, quan es va fer pública la gravació entre Jorge Fernández Díaz i Daniel de Alfonso, molts militants demanaven una resposta més contundent dels dirigents convergents. Un membre de la direcció els va explicar per què no podia ser: "Ningú se sent gaire segur. I si també De Alfonso els va gravar quan parlaven amb ell?". Només va alçar la veu sense recels Carles Puigdemont. El nou president de la Generalitat, que al final ha participat activament en la renovació, era l'evidència palmària de la necessitat d'un canvi radical. No té "passat" per cobrir.

Un canvi inesperat

El canvi s'ha produït. El Partit Demòcrata Català ha liquidat Convergència Democràtica de Catalunya. El congrés fundacional va demostrar, en primer lloc, que hi ha milers de persones que senten la necessitat de continuar ocupant la centralitat política des de la moderació independentista. Però també que volen realment marcar un punt d'inflexió, un abans i un després, una manera diferent de fer. L'organització del congrés, la direcció de la vella Convergència cada vegada més magra, ho va constatar quan va començar a perdre votacions tan simbòliques com el nom del partit. Des d'aquesta constatació, Artur Mas, treballant colze a colze amb Carles Puigdemont, va liquidar el seu partit i va articular una novíssima direcció

trencant les pretensions dels antics dirigents i sense que els corrents, ni tan sols Moment Zero, obtingueren el protagonisme que buscaren. El mateix Mas va convèncer Jordi Turull, representant de la vella "direcció" que renunciaria a presentar-se com a coordinador general de la nova direcció executiva. Ell també va fer que Germà Gordó es retirara en el darrer moment quan fins i tot havia fet pública la composició del seu equip.

Marta Pascal, que havia destacat com a portaveu del partit, i David Bonvehí, un valor creixent, van acceptar liderar la recerca i van compondre una direcció integrada majoritàriament per alcaldes de poblacions mitjanes, joves i transversals, que satisfan criteris de territorialitat, pluralitat ideològica i de gènere: Albert Batet, Montserrat Candini, Xavier Fonolllosa, Marc Castells, Lluís Soler, David Saltoni, Lluís Guinó, Vanessa Farré, Dolors Tella i Elsa Artadi. Pascal ha hagut d'acceptar la renúncia de Miquel Buc, que s'havia decantat per la candidatura de Jordi Turull i no s'ha volgut integrar en la de l'ex-portaveu. I també s'ha hagut de sentir crítiques d'altres companys de files de Moment Zero, molestos amb la jugada final. Corrents? Sí, però diluïts.

Contra la llista "unitària", "plural" i ara ja no "crítica", sinó oficial, només hi haurà la que formen els membres de Reagrupament, dirigits per Ignasi Planas, que ja ha proclamat que Mas "s'ha assegurat el control del nou partit", però que no té gaires possibilitats de situar gent de la seua llista a la direcció. Artur Mas, en efecte, sembla haver-se assegurat "el control" del nou partit. Però haurà de ser moral, perquè la seua presidència, en tàndem amb Neus Munté, no serà executiva. I la gent quan ocupa el poder, no corre, vola. En tot cas, seran els "associats" del Partit Demòcrata Català, ara més que mai, els qui tindran la darrera paraula els dies 22 i 23, quan triaran la composició definitiva de la seua direcció i ratificaran "el tiquet Mas i Munté". Uns "associats" que, encara més que Mas, es volen assegurar la liquidació final de Convergència. ●

del partit, va organitzar un grup que representava la ideologia "social cristiana" i que representava posicions nacionals més tèbies que aquelles amb les quals s'havia anat identificant Convergència. Gordó ha estat en els darrers mesos sota sospita permanent de conspirar amb membres del Govern de Mariano Rajoy –sobretot, Jorge Fernández Díaz– i periodistes influents afins –Pedro Jota Ramírez– per substituir Artur Mas, una acusació que ell ha negat amb contundència però que va tornar a prendre volada amb la gravació de la conversa entre el mateix ministre de l'Interior i el director de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

Hi havia, igualment, els "liberals", un sector del partit liderat per l'infatigable i omnipresent David Madí, amb dirigents com Marc Guerrero o Jordi Xuclà. I els "socialdemòcrates", sota el comandament visible de Josep Rull i l'etern Carles Campuzano. I hi havia també nous "corrents": la gent procedent de Reagrupament i, sobretot, una colla de dirigents joves i amb molta influència política, tant nacional com territorial, procedents de la JNC i que es van fer conèixer com